

DE DUBBELE ROL

C. RANDOLPH LICHFIELD

DOOR

Brinton voelde, dat hij een beweging van schrik maakte en bleek werd, toen het idee in hem opkwam. Gelukkig was er niemand, die zijn opwindung kon opmerken. Hij was alleen naar buiten gegaan op het terras en had aan Bruce Bodley de gelegenheid gelaten zijn geluk eens te beproeven bij het spel, waarmede hij de laatste drie dagen zooveel verloren had. Zou hij het wagen?

Waarom eigenlijk niet? Hij had niet geïntrigeerd om bij de Kirklands geïnviteerd te worden alleen voor zijn gezondheid of voor zijn genoegen en in plaats van te profiteren van het kaartspel in een huis waar om zeer hooge inzetten gespeeld werd, had hij bijna alles, wat hij bezat verloren. Het was absoluut noodzakelijk, dat hij tenminste van een van deze menschen wat terugkreeg, op wat voor manier dan ook. En van wie kon hij het beter nemen, dan van deze rijken, die in de veronderstelling, dat hij er even goed aan toe was als zij, hem alles hadden afgenomen.

Mrs. Heyworth's parel-collier — zij droeg het hedenavond niet, dus was het in haar kamer — zou de rekening wel weer effen maken. Dan zou een bezoek aan de kamer van Lady Kirkland ook wel de moeite loonen, alsook aan die van de Newells.

Maar de moeilijkheid was, dat juist tusschen de kamer van Lady Kirkland en Mrs. Heyworth de kamer van Esme Fenton gelegen was en dat het vreemd zou lijken, als een dief wel de andere kamers zou berooven, maar niet de hare. Toch was Brinton er niet op gesteld, om haar iets te ontstelen. Hij voelde er niets voor de kans te loopen, dat hij iets zou wegnemen, waaraan zij veel meer hechtte dan de werkelijke waarde als herinnering aan haar vader en moeder — iets wat al de rijkdom van de Kirklands niet vervangen kon.

Het is wel eigenaardig, dat Stanway Brinton bij een dergelijke onderneming zich met deze overwegingen zou ophouden en hij verbaasde zich over zichzelf. Hij was zeer zeker niet verliefd op het meisje — daar was hij zelfs zoo zeker van, dat als een eerlijke toekomst een oneerlijk verleden zou hebben kunnen uitwisselen en hem als belooning bovendien nog de nicht en erfgenamen der Kirklands zou hebben gegeven, hij nog gearzeld zou hebben, om zijn levenswijze te veranderen, evenals hij nu aarzelde met zijn plannen.

Maar Esme had toch wel een zekeren invloed op hem uitgeoefend; door de royale vriendschap, die zij met hem gesloten had, door haar aantrekkelijken ernst en zachtmoedigheid was zij hem meer nabij gekomen, dan eenige vrouw, die hij ooit gekend had.

„Ik zal het probeeren,” mompelde hij en zijn sigaret over de balustrade latende vallen, liep hij met lichte schreden het terras langs, waarna hij plotseling omkeerde en door de open ramen van den salon naar binnen stapte.

„Ik moet u vier heeren even privé spreken, Sir John,” zei hij met onderdrukte

stem, achter den stoel van zijn gastheer staan blijvend en rondkijkend, om ook de aandacht van de andere heeren op zich te vestigen. „Ik zou voorstellen, dat de vier dames even een spelletje maken, terwijl wij weg zijn. Kom nu dadelijk.”

Sir John liet zijn kaarten op de tafel vallen en stond op; een oogenblik was Brinton overstelpt door de sensatie, die hij zelf had opgewekt en niet in staat op het kruisvuur van vragen, dat op hem gericht werd te antwoorden.

„Neen, neen!” lachte Brinton. „Niets om u ongerust over te maken. Volgt u mijn raad nu op; excuseer ons voor korten tijd en blijft allen hier. Ik sta absoluut in voor uw veiligheid.”

Bodley en Leyton stonden al in de hall en Sir John en Mr. Newell volgden Brinton dicht op de hielen.

„Een inbreker,” kondigde Brinton fluisterend aan, toen hij de deur van den salon sloot.

„Ik kan het natuurlijk niet zeker zeggen, maar toen ik zooveel op het terras stond, meende ik een man door een van de ramen naar binnen te zien klimmen vanaf de wand. En ik geloof, dat als u allen ieder een hoek van het huis wilt bezetten en de anderen wilt alarmeeren op het oogenblik, dat u hem ziet en ik er op af ga, om hem op te jagen, wij hem netjes zullen vangen.

Ik neem op mij, het huis te doorzoeken, omdat wij maar één man voor deze taak beschikbaar hebben en ik vrij vlug ben. Ik ga nu naar boven om mijn revolver te halen.”

Hij trok zijn schoenen uit, toen zij door de onverlichte gang waren weggegaan en liep geruischloos naar zijn kamer.

Die heele bangmakerij met een inbreker was natuurlijk noodig, niet alleen om de verdwijning te verklaren van de juweelen, die hij wilde wegnemen, maar ook om die verdwijning niet in verband te zien brengen met zijn afwezigheid uit den salon. Bovendien had hij daardoor de vrijheid de verschillende slaapkamers binnen te gaan, waar hij wellicht juweelen zou vinden, omdat dat de kamers waren, waar hij de meeste kans had den inbreker aan te treffen. Maar om zichzelf van alle verdenking vrij te pleiten, achtte hij het noodig om hun te laten zien, dat er een vreemde man in het huis was geweest en dit was dan ook het doel, waarmee hij zich naar zijn kamer begaf. Hij had een zwarten baard noodig en een doosje Fransche lucifers, een pet om over zijn oogen te trekken, een lichte overjas over zijn smoking en zijn revolver. Jas en pet liet hij echter op het bed liggen.

Het licht uitdraaiend, liep hij snel de kamer uit; met zijn revolver in de eene en de lucifers in de andere hand liep hij recht op Mrs. Heyworth's deur af.

De lucifers in zijn zak stekend, opende hij met vaste hand de deur en sloop naar binnen. Hij sloot half de deur en streek een van de lucifers aan, die een oogenblik de duisternis deed verdwijnen. Hij liet den lucifer daar vallen waar zij zeker gezien zou worden en daar dat oogenblik licht hem een algemeen idee gegeven had van den toestand van de kamer, liep hij naar de kaptafel. Nog een lucifer aanstrijkend, stak hij een kaars aan en vond onmiddellijk Mrs. Heyworth's juweelenkistje. Het was zelfs niet gesloten en hij ledigde het in zijn zakken. Toen maakte hij handig de laden van de kaptafel open en rommelde die door

elkaar, om er een schijn van werkelijkheid aan te geven. Daarna begaf hij zich naar de gang en niemand daar vindend, lachte hij om zijn eigen vrees. Snel Esme Fenton's deur voorbij gaand, ging hij de kamer van Lady Kirkland binnen.

Daar had hij de aangename verrassing in een gesloten lade van de kaptafel — de sleutel lag in een andere lade van dezelfde tafel gereed — onder wat losse kant een paar diamanten oorknoppen en een broche te vinden. Verder nam hij nog 'n half dozijn ringen met een met parels bezet armband-horloge en 'n paar gouden hangers in ruil voor eenige goed zichtbaar neergeworpen lucifers.

De kamer verlatend rende hij over het portaal en de gang naar zijn eigen kamer, waar hij een Engelschen waslucifer uit zijn eigen doosje gebruikte om zijn kaars aan te steken.

Zonder zich op te houden om zijn zakken te ledigen, trok hij de overjas aan, deed den zwarten baard voor, trok de pet goed diep over de oogen en 't licht uitblazend op 't oogenblik, dat hij zijn revolver weer opnam, begaf hij zich weer naar de gang en ging naar Esme Fenton's kamer, trad snel binnen en was al half de kamer door, voor 't tot hem doordrong, dat Esme daar zelf was.

Zij stond bij een kleine tafel achter de deur en blies juist den lucifer uit, waarmede zij een kaars had aangestoken.

Hij had de kamer uit kunnen loopen, zijn vermommung af kunnen werpen en een oogenblik later terugkomen als Brinton, maar deze gedachte kwam niet bij hem op. Als het een van de andere vrouwen in 't huis geweest was, zou die gedachte zeer zeker wel bij hem opgekomen zijn, maar nu werd hij in twijfel gehouden door de uitdrukking van afschuw, die hij zich over haar gezicht zag verspreiden.

Voor hij nog iets zeggen kon, poogde zij de deur te bereiken; en zijn impulsieve beweging om haar tegen te houden, opdat zij niet om hulp zou roepen, deed haar 'n beweging maken om hem te ontwijken. Hierdoor sloot zij de half geopende deur voor zij nog de kruk kon grijpen, om die open te trekken. Zij keerde zich tegen de deur geleund om en bleef met haar rug er tegen staan met uitgespreide handen en hem wanhopig aankijkend, als begreep zij, dat zij in de val zat.

Brinton voelde dit ook en zijn beweging in haar richting inhoudend, keek ook hij haar aan met oogen, die donker gloeiden van angst.

„Geen schreeuw,” waarschuwde hij met schorre stem in gebroken Engelsch, omdat hij zijn Fransch niet goed genoeg achtte om haar er tusschen te nemen. Hij richtte zijn revolver op haar en liet zijn oog over den loop gaan. „Als u schreeuw — ik dit heb. Sta opzij en ik niets u zal doen —”

Zij bewoog zich niet. Onbeweeglijk stond zij hem aan te staren, haar lippen met de tong bevochtigend en moeilijk slikkend.

„Sta opzij!”

Zij strekte haar rechterarm tastend naar de tafel uit en ging een weinig terzijde terwijl zij de oogen strak op zijn gelaat gevestigd hield.

„Weg daar!” beval hij met zijn linkerhand naar haar wijzend, want hij wilde niet dichter langs haar heengaan dan noodig was. „Ik niets heb van hetgeen u behoort.”

Zij trok zich nog verder terug en bereikte